

Βαρουσιώσης -
Μαΐου 2010
Μυσταία, το θέμα σε παραμαχώ
πό γάμφο της οργάνωσης

και αυτός ήταν ξανά ο στόχος της γαλλικής πολιτικής, που θα της εξασφάλιζε την ευρωπαϊκή πρωτοκαθεδρία.

Τώρα βέβαια ξέρουμε ότι η Γερμανία δεν μαντρώθηκε. Ξέρουμε ακόμη ότι η ενοποίηση προσφέρει ένα δυσάρεστο δίδαγμα: οι Γερμανοί πραγματοποίησαν την ενοποίηση κάνοντας ακριβώς αυτό που απαγορεύουν σε όλους τους άλλους Ευρωπαίους να κάνουν σήμερα. Έκαναν την ενοποίηση με ισοτιμία του μάρκου, ανατολικού και δυτικού και με μισθό στα φτωχά ανατολικά Laender ίσο με τον μισθό των πλούσιων δυτικών. Αυτή η ανισορροπία χρειάστηκε τεράστιες δημοσιονομικές μεταβιβάσεις, το φορολογικό σύστημα δεν απέδιδε επαρκώς και χρειάστηκε έντονη αύξηση του δημόσιου δανεισμού, τέτοια που περίπου διπλασίασε τα πανευρωπαϊκά επιτόκια. Κοντολογίς την εκλογική νίκη του Kohl, πατέρα της επανένωσης, και την χρηματοδότηση της επανένωσης, την πλήρωσε όλη η Ευρώπη. Οι Γερμανοί δεν θέλουν πια να κάνουν μεταβιβάσεις σε κανέναν. Και ρήχνουν κατάρα στον δανεισμό – των άλλων.

Για να ολοκληρώσω έναν πρώτο κύκλο προσέγγισης στο ερώτημα τί είναι και τί θέλει το ευρώ θα επισημάνω ένα και μοναδικό στοιχείο: ο μηχανισμός στήριξης που βρίσκεται στο επίκεντρο των συζητήσεων αυτή την ώρα, το περίφημο EFSF, δεν είναι ΟΔΔΗΧ, **δεν είναι οργανισμός διαχείρισης του ευρωπαϊκού δημοσίου χρέους**. Είναι μια απλή χρηματο-οικονομική εταιρεία, που εδρεύει στο Λουξεμβούργο, της οποίας οι εγγυήσεις δεν είναι Joint and Several, ενιαίες αν και ξεχωριστές, είναι μόνο ξεχωριστές, το κάθε ένα κράτος-μέλος εγγυάται το δικό του τμήμα και μόνον. Αυτό το σχήμα δεν είναι ούτε γι'αστείο δημοσιονομική ενοποίηση. Από τα πέντε πάνω κάτω σχέδια τα οποία υπάρχουν στο τραπέζι, αυτό είναι όχι απλά το χειρότερο, είναι το ανύπαρκτο. Γιατί, όμως, τότε οι Γερμανοί τόσο το θέλουν, και μάλιστα υπό όρους εξαιρετικά δυσβάστακτους από όλους τους άλλους – το λεγόμενο Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας – περιλαμβανομένης και της Γαλλίας; Πολλά πατώματα μπορεί να έχει η απάντηση, όπως ο διάλογος μέσα στην ίδια την Γερμανία φανερώνει, όμως σε όλα υπάρχει ένα κοινό στοιχείο:

Η Γερμανία δεν έχει βάλει όλα τα αυγά της στο καλάθι της Ευρώπης - και δεν θέλει να τα βάλει. Και αν υπάρξει ένας 'τόπος', ένα στοιχείο, ένας κουβάς, όπου κάποια, έστω και λίγα αυγά ανακατεύονται μαζί με τα έστω και λίγα αυγά των άλλων, τότε είναι απείρως πιο δύσκολο μετά να τα ξεκολλήσεις. Η Γερμανία είναι σε σχέση περιορισμένης ευθύνης με την Ευρώπη, δέσμευση λειψή, limited liability. Η Γερμανία, χώρα της ενεργού υπακοής που εξασφαλίζει την διεθνή ανταγωνιστικότητα

των εξαγωγών της, είναι η μόνη χώρα που διατηρεί την δυνατότητα αυτονόμησης από την διεργασία της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Σέρνοντας πίσω από το άρμα της το συγκροτημένο γερμανικό block, το οποίο ξεκινά από την Φινλανδία και φτάνει μέχρι τη Βόρεια Ιταλία, την Ολλανδία και την Ελβετία, την Πολωνία και την κεντρική Ευρώπη, είναι μεγαλύτερη εξαγωγική δύναμη από την Κίνα. Όμως το μέγιστο του πλεονάσματος της Γερμανίας είναι από την υπόλοιπη Ευρωπαϊκή Ένωση και ειδικότερα την Ευρωζώνη, το 60% του γερμανικού πλεονάσματος είναι από την Ευρώπη. Το δε μέγιστο του πλεονασματικού κέρδους της Γερμανίας λογίζεται στην δεκαετία από τότε που έγινε το ευρώ.

Όμως το πλεόνασμα αυτό δεν ανακυκλώνεται, είναι το τίμημα που πληρώνει η Ευρώπη για την συμμετοχή της Γερμανίας. Είναι δυσβάστακτο, είναι στη ρίζα της κρίσης του ευρώ, και η Γερμανία αρνείται την συμμετοχή της σε οποιονδήποτε σοβαρό μηχανισμό που θα αντιμετώπιζε το πρόβλημα στην ρίζα του – αν και το κόστος για την Γερμανία θα ήταν ελάχιστο ως μηδενικό. Αυτή είναι επί της ουσίας η πολιτική σύγκρουση που υποβόσκει και που ορίζει το πολλαπλό σταυροδρόμι όλων των ταυτόχρονων κρίσεων της παγκόσμιας οικονομίας. Χωρίς χαλινό, οι πλεονασματικές χώρες τα θέλουν όλα δικά τους και η Γερμανία την Ευρώπη στα μέτρα της. Η Γαλλία όμως ?

Αν φύγουν οι Γερμανοί από το ευρώ θα έχουν βεβαίως ένα τίμημα, την ανατίμηση του μάρκου, αλλά το να μείνουν στο ευρώ σημαίνει να αποδεχθούν ένα Ευρωπαϊκό Fiscus με περιχαρακωμένο στόχο, έναν κοινό Οργανισμό Διαχείρισης του Ευρωπαϊκού Δημοσίου Χρέους – συμβατό με την ιδρυτική συνθήκη του Μάαστριχτ, όπου ορίζεται ως αποδεκτό το καθ'έκαστον δημόσιο χρέος ως το επίπεδο του 60% του καθ'έκαστον ΑΕΠ. Δεν πιστεύω να το κάνουν: το **πολιτικό** ερώτημα ως εκ τούτου είναι εάν οι Γάλλοι, που κάνουν τα πάντα για να πετύχει, θα αντέξουν **αυτό το συνοικέσιο με αυτούς τους όρους** της Γερμανίας.

Σας ευχαριστώ.